

Slovenski taborniško-partizanski mnogoboj za dan mladosti
v občini Šiška

Najzahtevnejše taborniško tekmovanje

Prizadevno delo — dobri uspehi

Smučarski skoki veljajo za enega najbolj slovenskih športov, ki ima temelj v prireditvah v planiški dolini pod Poncami, ki v maršičem zagotavljajo nadaljevanje tega izročila. A samo prireditve so premalo, kajti športniki, ki se lahko enakovredno merijo z najboljšimi na svetu so tisti, ki tekmovanju dajejo poseben pečat in veliko pripomorejo k zanimivosti prireditev in s tem k ohranjanju izročila.

Morda je malce presenetljivo, da naši najboljši smučarski skakalci izvirajo iz Ljubljane — bolj natančno iz Šiške — saj bi prej pričakovali, da bi bili iz bolj »sneženih« krajev. A vendarle je dejstvo, da so naši najboljši smučarski skakalci, člani smučarsko skakalnega kluba Ilirija, le posledica in rezultat dobrega dela v klubu, ki ima svoje središče v Mostecu.

Primož-Ulaga, ki že nekaj let velja za našega najuspešnejšega tekmovalca, kar je potrdil tudi z nekaj zmagami na tekmah za svetovni pokal, in Miran Tepeš, ki se tudi enakovredno kosa z najboljšimi svetovnimi mojstri na skakalnicah, sta prva moža naših smučarskih skokov, oba pa sta člana SSK Ilirija. Njuni uspehi pa niso prišli naključno, niti niso samo plod nadarjenosti, temveč zavzetega resnega strokovnega dela in zagrizene vadbe. Tega se v Iliriji že dolgo zavedajo, zato ne skrbijo samo za svoje vrhunške tekmovalce, temveč tudi za vzgojo novih tekmovalcev od cicibanskih vrst naprej. Priznani strokovnjaki — med njimi je najbolj zveneče ime Zdenek Remza, ki je včasih vodil najboljše češkoslovaške tekmovalce — se trudijo, da bi vsi mladi tekmovalci že ob začetku športne poti dobili pravilne napotke, ki bi jih potem ob zavzetem delu lahko pripeljali do vrhunskih tekmovalcev.

Mostec s svojimi skakalnicami, ki so pokrite z umetno snovjo, je izredno primeren kraj za vzgojo vseh kategorij skakalcev. A ker je tudi v Iliriji denarja za vse želje in potrebe vedno premalo, znajo Ilirijini skakalci in funkcionarji tudi pljuniti v roke in s prostovoljnim delom pripomorejo k uresničitvi marsikaterega zelenega cilja. Prav to in pa dobro strokovno delo z mladimi tekmovalci pa je zagotovilo za nadaljnje uspehe tega šiškega športnega kolektiva.

Slovenski taborniško-partizanski mnogoboj je nedvomno največja in najzahtevnejša preizkušnja orientacijskega in taborniško-partizanskega znanja tabornikov. Skladno s pravili o taborniških mnogobojih to tekmovanje organizirajo vsako leto v drugem kraju. Letos so tekmovali v Ljubljani, bolj natančno, na kopališču ob Sori pri Medvodah. Na kopališču so taborniki postavili nad sto šotorov in tu opravili del tekmovanja: preverjanje teoretičnega znanja. Večji del tekmovanja pa je potekal na pohodu po Polhogrjskih Dolomitih.

Taborniško-partizanskega mnogoboja se lahko udeležijo le vsestransko dobro pripravljene ekipe (patrulje) taborniških odredov. Patrulje morajo v dveh dneh, kolikor traja tekmovanje, prehoditi od 30 do 35 kilometrov poti. Višinska razlika na poti mora biti od 500 do 800 metrov. Na poti so dolžne patrolje dokazati vrsto orientacijskih, topografskih, taborniških in vojaških veščin. Med drugim morajo izdelati skiče terena, skice poti skozi minska polja, skico kroka in profila terena. Vojaški pomen imajo discipline: streljanje z zračno puško, prehod minskega polja, prehod terena pod kotom in sporočilo partizanskega kurirja. Na poti, ki jo morajo opraviti med tekmovanjem, morajo patrolje pokazati tudi taborniško znanje: signalizacijo, izdelavo pionirskega objekta, prvo pomoč, postaviti morajo bivač in v njem prenočiti ter pripraviti za večerjo topli obrok. Vse naštetu znanje sodniki sproti ocenjujejo in točkujejo.

Zmagovalne ekipe starostnih skupin zastopajo slovenske tabornike na Jugoslovenskem izvidjačkom — partizanskem višeboku in je zato tekmovanje tudi po tekmovalni plati zelo pomembno. Še pomembnejše pa je znanje, ki so ga pokazali taborniki (tekmovalo jih je štiristo). Brez pretiravanja lahko trdimo, da bi bile oborožene patrolje tabornikov v boju proti napadalcu na našo domovino izredno pomembne in učinkovite. Toda mnogoboji so pomembni tudi zato, ker se na njih kalijo tovarištvo, medsebojna pomoč ter sodelovanje med patroljami in z drugimi, ki sodelujejo pri organiziranju tekmovanja. Kot je bilo že omenjeno, je tekmovanje vsako leto v drugem kraju Slovenije in tako udeleženci spoznavajo vedno nove kraje, ljudi in njihove navade, sklepajo nova prijateljstva, znanstva, obujajo tradicije NOB in navsezadnje živijo zdravo življenje v naravi.

Organizatorji letošnjega taborniško-partizanskega mnogoboja so bili taborniki odreda Dobre volje iz Šiške, ki so za vzorno organizacijo tekmovanja že prejeli številne laskave ocene in pohvale tabornikov iz vse Slovenije. Organizatorjem je zagodlo le vreme, saj je tekmovalce na pohodu pogosto »močil« dež in povzročil, da je bilo tekmovanje še zahtevnejše. Pri organiziranju tekmovanja so odredu Dobre volje prizadevno pomagali tudi krajanji KS Sora in delavci Donita iz Medvod.

Brane Praznik

V društvu Partizan Medvode

Pregled dejavnosti

(bp) Žal je letošnje deževno vreme zagodlo tudi članom društva Partizan iz Medvod. Tradicionalno telovadno prireditev, v kateri prikažejo dejavnost vseh skupin v društvu, so imeli tokrat v telovadnici, vendar zato ni bila nič manj uspešna. Poleg domačih telovadnih skupin so sodelovale tudi predstavnice društva iz Spodnje Šiške, predstavnice Partizana iz Pirnič, člani ŠSD okoliških osnovnih šol, ritmične, plesne in druge skupine, skratka, v telovadnici je bilo zelo tesno. Številni gledalci, ki so se zbrali v telovadnici, so bili s predstavitvijo zelo zadovoljni. Navsezadnje pa obisk potrjuje, da je interes za delo v društvu velik in da ima Partizan še veliko možnosti, da poveča obseg svoje dejavnosti.